

Prelatovo pismo (april 2013)

Prelat se zahvaljuje Bogu za izvolitev papeža Frančiška, premišljuje o Kristusovem vstajenju od mrtvih, ki je zgodovinska resničnost in temelj vere, ter nas vabi, naj gradimo božje kraljestvo na zemlji z ljubeznivo in dejansko skrbjo za tiste, ki so najbolj potrebni pomoči.

8. Apr. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Šele pred kratkim so se odvili zelo pomembni trenutki v življenju Cerkve, ki smo jim bili priče – izvolitev novega papeža. Kot ob vsakem takem dogodku smo izkusili Tolažnikovo delovanje ter to, kar je dejal Benedikt XVI., ko je nastopil Petrovo službo: »Cerkev je živa; to je čudovita izkušnja teh dni (...). Cerkev je mlada. V sebi nosi prihodnost sveta, zato vsakomur kaže pot v prihodnost. Cerkev je živa in to tudi vidimo ter izkušamo veselje, ki ga je Vstali obljubil svojim najbližjim«[1].

Z velikim veseljem in združeni z vso Cerkvijo smo vsi v Delu sprejeli izvolitev papeža Frančiška, ki je prinesel nov veter duhovnosti, hrepenenja po izboljšanju. S praznikom svetega Jožefa, dneva, ko je novi papež slovesno nastopil svojo službo vrhovnega pastirja vesoljne Cerkve, je postalo še posebej otipljivo, da Gospod, njegova presveta Mati in sveti Očak vedno

bdijo nad Cerkvijo; da Kristusova Nevesta nikoli ni sama v preobratih in omahovanjih, s katerimi se srečuje v teku svojega obstoja.

Kako Jožef živi svojo poklicanost varuha Marije, Jezusa, Cerkve? se je vprašal papež Frančišek. Nato je odgovoril: Tako, da je nenehno pozoren na Boga, odprt za njegova znamenja, razpoložljiv za njegove načrte in manj za svoje. To je tisto, za kar je Bog prosil Davida (...). Bog noče hiše, ki bi jo zgradil človek, temveč zvestobo božji besedi, božjemu načrtu. Bog je tisti, ki gradi hišo, toda hišo iz živih kamnov, ki jih je zaznamoval njegov Duh. Jožef je “varuh”, ker zna poslušati Boga, ker se pusti voditi njegovi volji, in prav zato je še bolj občutljiv za osebe, ki so mu bile zaupane, ve, kako realno razbirati dogodke, pozoren je na to, kar ga obkroža, in zna sprejemati najbolj razumne

odločitve.[2] Kakor sem vam dejal že pred izvolitvijo in vam kasneje zopet potrdil, v vsem sledeč našemu Očetu, imamo novega papeža že sedaj radi z neskončno nadnaravno in človeško ljubeznijo, hkrati ko poskušamo z obilno molitvijo in mrtvičenjem podpirati njegove prve korake v njegovi službi, ki so vedno pomembni.

Včeraj se je začel velikonočni čas. *Aleluja*, polna veselja, ki se iz vseh kotičkov zemlje dviga v nebo, izraža nezlomljivo vero Cerkve v njenega Gospoda. Jezus je po svoji sramotni smrti na križu od Boga Očeta po Svetem Duhu dobil novo življenje – slave polno življenje v njegovi presveti človeškosti, kakor izpovedujemo ob nedeljah v enem od členov vere. Jezus, *perfectus homo*, popoln človek, ki je umrl pod Poncijem Pilatom in je bil pokopan, je *od mrtvih vstal, po pričevanju Pisma*[3] ter ni nikoli več umrl, kar je

poročstvo našega vstajenja od mrtvih in večnega življenja, na katero upamo. Zato recimo skupaj Cerkvijo: *res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da tebe, Gospod, v vsakem času, posebno pa ta dan slovesneje hvalimo, ko je bilo darovano naše velikonočno Jagnje, Kristus. On je pravo Jagnje, ki je odvzelo grehe sveta. S svojo smrtjo je uničil našo smrt in nam s svojim vstajenjem obnovil življenje.*[4]

Poskušajmo se s Tolažnikovo pomočjo poglobiti v to veliko skrivnost vere, na katero se opira vse krščansko življenje, tako kot se stavba opira na svoje temelje.

»Skrivnost Kristusovega vstajenja,« uči *Katekizem katoliške Cerkve*, »je stvaren dogodek, ki je imel zgodovinsko ugotovljene pojavnosti, kakor priča Nova zaveza.«[5] To je sveti Pavel pojasnjeval kristjanom iz Korinta. *Izročil sem vam predvsem to, kar sem sam prejel: Kristus je umrl za*

naše grehe, kakor je v Pismih.

Pokopan je bil in tretji dan je bil

obujen, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu, nato dvanajsterim.[6]

Popolnoma izjemen značaj

Kristusovega vstajenja je v tem, da je

bila njegova presveta človeškost

potem, ko sta bila po moči Svetega

Duha ponovno združena duša in telo,

popolnoma spremenjena v slavi Boga

Očeta. To je zgodovinsko dejstvo, o

katerem pričujejo popolnoma

verodostojne priče, vendar pa je

hkrati in predvsem temeljni predmet

krščanske vere. Gospod »v svojem

vstalem telesu preide od smrtnega

stanja v drugačno življenje onkraj

časa in prostora. Jezusovo telo je v

vstajenju napolnjeno z močjo Svetega

Duha; deležno je božjega življenja v

stanju svojega poveličanja, tako da

more sv. Pavel reči o Kristusu, da je

“nebeški človek” (prim. 1 Kor 15, 35–

50).«[7]

Premišljajmo, kar je sveti Jožefmarija zapisal v eni od svojih pridig:

Kristus živi. Jezus je Emanuel, Bog z nami. Njegovo vstajenje nam razodeva, da Bog svojih ne zapusti (...). Kristus živi v svoji Cerkvi.

“Vendar vam govorim resnico: za vas je dobro, da grem; kajti če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal.” (Jn16, 7). Takšen je bil božji načrt: Jezus nam je s smrtjo na križu dal duha Resnice in Življenja. Kristus ostaja v svoji Cerkvi, v njenih zakramentih, njeni liturgiji, učenju, v vsej njeni dejavnosti. Na poseben način je Kristus še vedno navzoč med nami, in sicer v vsakodnevni daritvi svete evharistije. Zato je maša središče in korenina krščanskega življenja. Pri vsaki maši je vedno navzoč Kristus v celoti, Glava in Telo. Per Ipsum, et cum Ipso et in Ipso. Kajti Kristus je Pot, je Posrednik; v Njem najdemo

vse, izven Njega pa naše življenje ostaja prazno. V Jezusu Kristusu in pod Njegovim vodstvom si upamo reči – audemus dicere – Pater noster, Oče naš. Upamo si Gospoda nebes in zemlje imenovati Oče. Navzočnost živega Jezusa v sveti hostiji je poroštvo, temelj in izpolnitev Njegove navzočnosti na svetu.[8]

Vstali Jezus je Gospodar sveta, Gospod zgodovine: nič se ne zgodi, ne da bi On to hotel ali dopustil v skladu z božjimi odrešilnimi načrti. Sveti Janez nam v Razodetju to predstavlja v vsej Gospodovi slavi: *Sredi med svečniki [sem videl] nekoga, ki je bil podoben Sinu človekovemu. Oblečen je bil v haljo do tal in prevezan čez prsi z zlatim pasom. Njegova glava in lasje so bili beli kakor bela volna, kakor sneg, njegove oči so bile kakor ognjen plamen, noge je imel kakor v pēči razbeljen bron, glas pa kakor glas mnogih vodá. V*

*desnici je držal sedem zvezd in iz ust
mu je segal oster dvorezen meč,
njegovo obličje pa je bilo kakor sonce,
kadar žari v vsej svoji mōči.[9]*

Ta vzvišenost Našega Gospoda nad svetom in nad zgodovino v vsej njeni razsežnosti zahteva, da se njegovi učenci z vsemi svojimi močmi trudimo za graditev njegovega kraljestva na zemlji. Ta naloga ne zahteva le, da ljubimo Boga z vsem srcem in vso dušo, temveč da s čustvi in z deli, *v dejanju in resnici*[10]

ljubimo vsakega sočloveka, posebno tiste, ki so najbolj potrebni pomoči. Zato – kakor je zapisal sveti Jožefmarija – zelo dobro razumemo ***nepotrpežljivost, tesnobo in nemirne želje tistih, ki se z naravnim krščanstvom v duši (prim. Tertulijan, Apologeticum, 17) ne vdajo pred osebno in družbeno krivico, ki jo lahko povzroči človeško srce. Ljudje že dolga stoletja bivajo skupaj, pa je***

*še vedno najti toliko sovraštva,
uničevalnosti in fanatizma,
nakopičenih v očeh, ki nočejo
videti, in v srcih, ki nočejo ljubiti.*
[11]

To je, kakor veste, eno od področij, za katero novi papež izraža skrb že od prvih trenutkov svojega pontifikata. Naj nas spodbudijo zgledi in nauki našega Očeta, da se bomo še naprej trudili prinašati Kristusovo ljubezen ter duhovno in materialno skrb za druge v okolje, v katerem vsak izmed nas deluje. Tako delajmo mi osebno, hkrati pa prav tako spodbujajmo sodelovanje drugih ljudi, da bodo izkazovali skrb za tiste, ki potrebujejo pomoč. Nikoli ne pozabimo, da se je Opus Dei po božji volji rodil in krepil med reveži in bolniki v najrevnejših madridskih mestnih četrtih. Njim se je naš ustanovitelj posvetil velikodušno in junaško ter jim v prvih letih Dela namenjal veliko časa. Leta 1941 je

zapisal: Ni vas treba spominjati na to – to namreč že živite –, da se je Opus Dei rodil med ubogimi v Madridu, v bolnišnicah in najbolj bednih četrtih, ter da se še vedno posvečamo revežem, otrokom in bolnikom. To je tradicija, ki se v Delu nikoli ne bo prekinila[12].

Nekaj let kasneje je sveti Jožefmarija ta nauk dopolnil še z drugimi, zelo jasnimi besedami, ki so kljub minevanju časa še vedno popolnoma aktualne. *V teh časih zmede – je zapisal – se v političnih in družbenih zadevah ne ve, kaj je desnica, kaj sredina in kaj levica. Toda če kot levico razumemo doseganje blagostanja za uboge, da je zadoščeno njihovim pravicam do tega, da živijo v vsaj minimalnem udobju, da delajo, da je dobro poskrbljeno zanje, če zbolijo, da se lahko razvedrijo, da imajo otroke in jih lahko vzgajajo, da je poskrbljeno zanje, kadar so*

stari, potem sem bolj levičar kot kdorkoli drug. Seveda v okviru družbenega nauka Cerkve in brez sklepanja kompromisov z marksizmom ali ateističnim materializmom, niti ne s protikrščanskim razrednim bojem, kajti v teh rečeh ne smemo popuščati.[13]

Našega ustanovitelja je predvsem bolelo to, da se hladnost in pomanjkanje ljubezni do bližnjega včasih pojavljata tudi med kristjani. *Z zemeljskimi dobrinami razpolaga le peščica ljudi; kulturne dobrine so zaprte v umetniške kroge. Zunaj pa so lakota po kruhu in modrosti ter človeška življenja, sveta, ker prihajajo od Boga, a vendar obravnavana kot nepomembna, kot številke statistike. Razumem in podpiram to nepotrpežljivost, ki me spodbuja, da gledam Kristusa, ki nas še naprej vabi, da uresničimo to novo zapoved*

ljubezni. Vse okoliščine našega življenja nam prinašajo božje sporočilo, od nas zahtevajo odgovor ljubezni, predanost drugim.[14]

Moje hčere in sinovi, premišljujmo te besede in omogočajmo, da bodo odmevale v ušesih mnogih ljudi, da bi *nova zapoved* ljubezni svetila v življenju vseh ljudi in da bi bila – kakor je hotel Jezus – razpoznavno znamenje vseh njegovih učencev[15]. Želel sem, da bi se po Jezusovem vstajenju poglobili v besede iz evangelija: *gavísi sunt discípuli viso Dómino*[16], učenci so se razveselili, ko so zagledali Gospoda. Prav tako imejmo v mislih, da nam Učitelj vedno sledi od blizu. Odkriti ga moramo in ga gledati v izrednih in rednih okoliščinah običajnega življenja, prepričani v to, kar je zatrjeval sveti Jožefmarija: ali ga bomo našli tam, ali pa ga ne bomo našli nikoli. Zato se vprašajmo, ali

smo po Kristusovi zmagi, po gotovosti, da računa na nas, dali novo smer našemu *gaudium con pace*, našemu veselju, polnemu ljubezni? Ali ima nadnaravno in človeško vsebino?

V tem mesecu imamo poleg radosti Cerkve ob veliki noči ter veselja, ker imamo zopet Petrovega naslednika na zemlji, v Delu še druge razloge za veselje: predvsem obletnico prvega obhajila in birme svetega Jožefmarija, 23. aprila. To je za prihodnje tedne dobra priložnost, da po njegovem posredovanju prosimo Gospoda za obilno razsvetljenje in srčnost Svetega Duha za papeža Frančiška, za sveto Cerkev, za človeštvo! Ne skrivam vam, da z veseljem pregledujem zgodovino Opus Dei, **zgodovino božjega usmiljenja**, in prosim presveto Trojico, naj bo enako tudi pri vas; ne živimo od spominov, temveč od veselja, ker vidimo božjo roko na

prehojeni poti Dela in v življenju
svetega Jožefmarija.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. april 2013.

[1] Benedikt XVI., Pridiga pri maši ob
nastopu Petrove službe, 24. 4. 2005.

[2] Papež Frančišek, Pridiga pri maši
ob nastopu Petrove službe, 19. 3.
2013.

[3] Rimski misal, Nicejsko–
carigrajska veroizpoved.

[4] Rimski misal, Hvalospev I na
Veliko noč.

[5] *Katekizem katoliške Cerkve*, št.
639.

[6] 1 Kor 15, 3-5.

[7] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 646.

[8] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 102.

[9] *Raz* 1, 13-16.

[10] 1 *Jn* 3, 18.

[11] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 111.

[12] Sveti Jožefmarija, *Navodilo*, 8. 12. 1941, št. 57.

[13] Sveti Jožefmarija, *Navodilo*, maj 1935 / 14. 9. 1950, opomba 146.

[14] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 111.

[15] Prim. *Jn* 13, 34-35.

[16] *Jn* 20, 20.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-april-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2013/) (9. Avg. 2025)